

ȘTEFAN DUMITRESCU.

MUNTELE DE DRAGOSTE

POEZII DE DRAGOSTE

ȘTEFAN DUMITRESCU.

MUNTELE DE DRAGOSTE

POEZII DE DRAGOSTE

IISUS

M-aş tot pierdea prin neguri şi lumine,
Căzând prin mine veşnic m-aş tot duce,
Eu răstignit pe Tine ca pe-o cruce,
Tu răstignit pe Țipătul din mine.

Te simt în mine ca melancolie,
Sfâșietoare, naltă, dureroasă,
Murmură dulce firea-mi de mătasă,
Un urlet sunt, înfipt în veşnicie !

N-afară și-nlăuntrul lui răsfrânt,
Silabă sunt și literă cu care,
Vorbești cu tine. Naltă întrebare,
Ecou însângerat al unui gând .

M-aş tot pierdea prin neguri şi lumine,
Căzând prin mine veşnic m-aş tot duce,
Tu răstignit pe mine ca pe-o cruce.
Eu răstignit pe Țipătul din Tine !

ÎN APUSUL ÎN CARE CHIPUL MEU

al cui e cântecul acesta alb în care
stau ca într-un abur aici pe muntele
suferinței urcând din văile întinse
vai și cântecul meu este un abur

păsările acestea care urcă veșnic
din adâncul timpului cu ramuri de mirt
înflorite în cioc mă privesc ca pe o statuie
apoi își reiau mersul greoi de pinguini

și-n apusul în care chipul meu se
recompune îmi aud clipele căzând în mare
ca un nor de pulbere varul chipului se
mai aude coborând peste lume în mii de ani.

NU MAI SUNT FIINȚĂ !

E o lumină aici pe munte,
Curge ca fluviile anume,
Nu mai sunt ființă, sunt un fel,
De a fi patrie în lume !

De-a fi lumină într-un veac,
Asemeni erei pe pământ,
Materie ce clipește,
Suflet în vânturi fluturând !

Un fel de vis, de imn țipând,
De muzică sfâșietoare,
Aer și cosmos înflorind,
În nebunia de-a fi floare !

E o lumină aici pe munte,
Curge ca fluviile anume,
Nu mai sunt ființă sunt un fel,
De a fi patrie în lume !

OH, CUM SE PRIVEAU EI ÎNFIORAȚI !

Elogiul 3

Oh, cum se priveau ei înfiorați !

Inima lui cântând
S-a transformat în ochi
Și inima ei cântând
S-a transformat în ochi !

Oh, ca să se privească
Mii de ani mii de ani
Cei doi ochi imenși
Din piepturile lor !

Și buzele lui
s-au transformat în ochi
și buzele ei
s-au transformat în ochi !

Oh, ca să se privească
mii de ani nesățioși
cei patru ochi imenși
de pe fața lor !

Oh, și toate celulele trupului lui
Cântând în gura mare
Au început să se transforme în ochi
Au început să se transforme în ochi !

Oh, și toate celulele trupului ei
Cântând în gura mare
Au început să se transforme în ochi
Au început să se transforme în ochi !

Ca să se privească nesățioși
Ca să se privească nesățioși
Miliarde de ani
Miliarde de ani
Toată eternitatea
Toată eternitatea !

IMNUL UNEI INIMI

O inima trece prin văzduh
cu o săgeată înfiptă în ea
în urma ei
dusă de vânt o haina

în urma acesteia
doi pantofi
la zece metri în urma lor
mânându-i din urma

doua buze
atât doua buze
zâmbind

CU MĂINILE ÎNTINSE CĂTRE TINE

Tu ești un mal al râului, al mării,
Eu blândul, malul celălalt.
Cu mâinile întinse către tine
Dinspre adânc înspre înalt.

Tu ești corola crinului cântând,
Eu rădăcina lui din adâncimi
Și astfel în tăcere și în rugă,
Te port de la-nceputul timpului pe mâini.

Tu ești aripa stângă a Condorului,
Pierdut în abisalele-nălțimi,
Eu sunt aripa cealălaltă a lui,
În țipetele lui devenind mâini.

STRIGĂTUL LUI

Răspunde iubito când strig,
În curând se va face târziu,
Și va fi un întuneric în lume
Că n-o să mai pot niciodată să viu !

IMNUL ADOLESCENTELOR

Și adolescentele cum dormitează
ca ciutele pe fundul lumii
cu gâturile mai mândre decât ale girafelor
privind piscurile de gheață
ale dragostei

gândul lor este acolo sus
pe podișurile nesfârșite
ale preafericitelor culmi
unde efebii se întrec cu zeii

unde orașele albe strălucesc
deasupra codrilor de uraniu
de unde muzici electrice
maiestuase se prăval

și cum stau așa cu gâturile
întinse ca girafele înspre luminoasele înălțimi
deodată o emoție cumplită
le transformă în stane de sticla

TE VOI CĂUTA

Te voi căuta mereu, iubita mea
Eu fiind în firul ierbii tu într-o stea,

Simți-voi cum ochiu-mi devine privire,
Cum ființa-mi se scurge către tine țipător și subțire,

Când după mii de ani voi ajunge în steaua ta
Te vei fi mutat demult într-un fulg de nea,

Îndurerat și cântând voi porni din nou
Dar abia la sfârșitul timpului ne vom întâlni într-un ou.

MĂNA IUBITEI

ELOGIUL 9

Oh, mâna ei cu briliantele cât
turturelele orbindu-te
se întindea să-l mângâie pe El
în toate părțile se întindea
deodată
mâna ei
încet pipăind
în toate părțile se întindea
Căutându-l
Încât semăna cu un disc
Având pe margine mii de degete
Încât semăna cu o sferă
Din care creșteau
Mii de degete
Pe care se vedeau briliantele
Verzui cât vrăbiile

Ah, și sfera creștea la
Nesfârșit
Ah, și degetele ei se prăbușeau
Deodată în haos
Cu un zgomot asurzitor !

IMNUL VANESEI

Ea merge cu un deal de mână
ca și cum ar duce un copil
picioarele îi intră până la genunchi
în nisip
răspunzând în lumea cealaltă

ca o hipnotizată privește înainte
turmele de piane pe zare
vântul bătând îi îndoaie surâsul
ce-i flutură în urmă-i ca un șal

dragostea ei se aude clipocind în tot universul
în vremea aceasta în orașe
carii cântă înalt asemenea cocoșilor în istorie
femeia-și târăște surâsul însângerat

ca un izvor, pe lume
hei, hei, hei, izvorul acesta va crește
devenind râu, devenind fluviu
curgând înspre-nceputul lumii

IMN DE PATRIE

Marianei

Ca iarba să crească innurile mele
Pe câmpiile verzi ale patriei
Soarele să încălzească pământul jilav
Vai , eu de iubirea de patrie voi muri !

Aici altarele de lumină înfloresc
Peste grădini buzele noastre
Murmură imnul patriei, vai
Și corul fecioarelor susține cerul !

Sufletul înflorit prin văzduh
În patria curată coboară
O lumină mare se face în văzduh
Vai, eu de iubirea de patrie voi muri !

ÎMI ESTE ATÂT DE DOR

Oh, îmi este atât de dor de tine, iubito,
Încât văzduhul s-a umplut de tine,
Și-L aud pe Dumnezeu printre atomi,
Și cum se duce blând, dar și cum vine.

Eu sunt cuvântu-nmiresmat acum,
Tu ești cuvântul vast eternitate,
I-auzi, iubito, ploaia-ndurerând
Cum dinspre mine înspre tine bate.

Îmi este atât de dor de tine, iubito,
Încât te simt cum stai în pietre și în petale,
În toate lucrurile lumii deodată, cântând,
Iar eu mă pierd prin tine ca pe-o vale

ELOGIUL 13

Ochiul Ei avea o aripă
Și ochiul Lui avea o aripă
Oh, și atunci s-au unit ochii cei doi
Ca să zboare

Sufletul Ei avea un țărn
Și sufletul Lui avea un țărn
Oh, și atunci s-au unit sufletele lor
Născându-se marea

Moartea Ei era jumătate din univers
Și moartea Lui cealălaltă jumătate a universului
Oh, și atunci s-au unit morțile lor
Oh, și atunci s-au unit morțile lor !

IMNUL LUMII ÎN FLĂCĂRI

2

Femeia sălbatică alerga prin lume
de parcă era un șoricel într-o cușcă
cerul era luminat ca de un incendiu
însă cine-și dădea seama ce se întâmplă

în sate se auzeau lămpile cum sfârâie
cel care spăla marea în fiecare zi
ieșise pe țărni și râdea în hohote
vai, însă el nu vedea cum fața îi luase foc

și nimănui nu-i era milă de femeia sălbatică
ce se-nvârtea ca o leoaică nebună în cușcă
toți se ascuseseră în visurile lor
însă lumea începea să ardă în flăcări

IMNUL VENIRII

Iubirea vine ca primăvara
când copil fiind
abia ieși din codri neolitici
ca tânărul căprior

cât de dulce ți-a mângâiat
piscurile sufletului
și rădăcinile ei ca pirul
ți-au cuprins luncile interioare

și roșieticile râpi
ale abisurilor din tine

și ce-ți mai rămâne de făcut
decât să iei fagurii de miere în mâini
și s-o pornești pe lume
fericit cântând în gura mare

amarnicii imni ai iubirii
mai luminoși decât stâlpii de gheață
de pe piscurile munților
mai orbitori decât flăcările de magneziu din câmpii

AUD NISORILE, IUBITO

Aud ninsorile cum trec pe câmp
Înalte, maiestuoase catedrale,
Sfășietor cântă bătălii în noaptea din mine
În sufletul tău, iubito, este atâta jale.

Amarnic scârție poarta-n cetate
Cărțile-n biblioteci se sinucid
Sentimentele mele pleacă nebune pe străzi
Pe fundul lumii îl văd pe Dumnezeu suind

Mi-e rău, mi-e o neliniște ciudată
De-un dor amarnic, neînțeles,
De o iubire-adâncă fără margini,
Mi-e sete, mi-e materie, mi-e univers.

IMNUL ORAȘELOR ÎNFLORITE

5

Ea trecea prin orașele înflorite
coada ei de vulpe se vedea de departe
pe aici altădată erau lanuri de grâu
prin care iubiții mergeau goi

și pielea lor atât de palidă
răspândea o lumină ca de lampă
la această lumină secerătorii
dârdâiau de frig

ea mergea pe fundul unei mări
luminate ca un cristal
ce de departe părea coafura ei
și ea propovăduia transparența

ELOGIUL FEMEII VREDNICE !

Mamei eroului Ilie Ilașcu, glorie !

În fața dumitale, femeie vrednică,
Mă-nclin ca-n fața unei icoane,
Mă uit la dumneata înmărmurit,
Cum te topești ca lumina în toamne !

Măinile tale sunt niște pești vii,
Răspândind în văzduh o vrajă ciudată,
Lumea devine nouă, străvezie,
Ca și cum nici n-ar fi existat vreodată !

În fața ta îngenunchez ca în fața,
Unei catapetesme universale,
Sfântă a sfintelor, auzi cum,
Se face liniște în lume până în vale !

IMN

Îmi voi aduce aminte și voi iubi
gerul această lumină care se arată
era o mireasmă albastră
eu însumi mă găseam pe un țărm

vai și cântecul din văile
acelea triste din care înfloreau păsări
a trecut peste mâinile mele alb
ca o mireasmă a iubirii

corăbiile din zare au cântat
nimeni n-a sosit la marginea mării
numai visul meu a înflorit pe
gura aplecată peste apus

IMNUL OLIVIEI

7

Unde Olivia mă aștepta cu cafeaua gata
Olivia îi spusei tu n-auzi ?
din sufletul ei ieșeau aburi
și ea n-auzea cum cineva mă striga prin păduri

eu voi pleca Olivia voi pleca
și toată camera aceasta se va umple de aburi
și când peste sute de ani va intra cineva aici
îi va cădea deodată părul

și-n după amiaza acelei zile am plecat
o vulpe ca o flacără lumina codrii orbitor
ce să faci într-o istorie galbenă îmi spuneam
decât să devii palid.

IMNUL IUBITEI

Sufletu-mi
galbena mea rană interioară
lumea
nesfârșita mea rana exterioara

zicea iubita

stând pe munte
privind corăbiile cu pânze umflate
cum trec pe cer
înspre apus

în sate

adolescenților
le creșteau tulleiele pe obraz

bubuind

CUM ESTE INIMA MEA PLINĂ DE DRAGOSTE

Cum îmi este inima plină de dragoste
Ca un car de fân trecând greoi pe drum,
Astfel că se aude scârțâind în univers,
Ca un munte răcoros încărcat de privighetori
Ca un iaz de pește într-o după amiază antică,
Asemenea unei nopți de putred întuneric,
Ca o câmpie nesfârșită mirosind a lanuri de grâu

Cum îmi este inima mea plină de dragoste
Ca un câmp de iarbă încărcat de grămezi de greieri și de
lăcuste

Țârâind că se aude noaptea până departe
Ca un crâng în care cântă sturzii de se omoară
Ca o grădină plină de crini cât stejarii.

Cum este inima mea plină de dragoste
Ca o ninsoare amarnică de fulgi albaștri
Ca o câmpie dimineața
Strălucind în răsăritul soarelui
Plină de boabele de rouă
Ca o colină plină de fire de iarbă
Tremurând senine în bătaia vântului

O, cum este inima mea plină de dragoste
Ca țipătul crescut din câmpie
Asemenea unei ciuperci atomice

IMNUL ACELOR VĂI

10

Acele văi argintii
erau de fapt râpile unei miresme
sau cine știe poate că era
strălucirea cântării

vezi sângele ziua el este
acel sunet de iubire scos de materie
și vezi nebunia zicea el
ea este asemenea materiei

strălucirea imnului iubirii
a stâlpului de argint de pe munte
oamenii umblau fericiți pe lume
cu fețele arse de strălucire.

O, IUBITO

O, iubito, fie culoarea nevăzutului dafin înflorit în
văile amurgului
la poartă fiul e
o lume crinul pe dealuri ca o pasăre
pregătindu-se
să-și ia zborul în alte constelații
norul psihic peste grădini unde sculptorul
taie bucăți mari
de vreme albele aisberguri bat din aripi
pe aici nu va mai trece nimeni
nici pulberea nu va mai înflori.

IMNUL CELUI CARE MÂNGÂIE DEALURILE

11

El mângâia dealurile cu o milă nesfârșită
deși se gândea la biserica albă de pe fundul mării
lanurile de in cântau ca niște ciocârlii
prin ele venea mândră și înaltă ca un turn văduva

sufletul e un gălbenuș de ou
fiecare fir de iarbă este țipătul cuiva care a murit demult
de atâta inefabil vom înnebunii cu toții
și vom porni nechezând pe câmpiile din noi

ferice, ferice de lucru care urmează să se nască peste mii
de ani

cel care numără firele de nisip pe lumea aceasta
s-a îndrăgostit atât de mult de o vulpe
încât s-a ascuns clănțănind de frică în fundul zării.

SĂ NE CĂUTĂM TOATĂ ETERNITATEA

Un mal al râului, iubito, eu să fiu,
Tu celălalt, sfiosul, mal,
În apa oceanului să ne îmbrățișăm
Înalt, zguduitor, transcendental.

Tu să fii buza de sus a adolescentului
Eu dulcea lui buză de jos,
Pe țărmurile lumii pierzându-ne,
Să cântăm înalt, sfâșietor și dureros

Tu să fii ochiul stâng al iubitei
Eu ochiul drept, melancolic, al ei, să fiu
Să ne căutăm toată eternitatea,
Pe coclaurii lumii, strigând, prin pustiu.

IMNUL CĂPRIOARELOR

Fecioara trece pe culmi mânând
cu o varga căprioarele
soarele răsare uriaș în spatele ei
umbra i se vede pe fundul mării

jos în oraș contabilii
plimbându-se cu mâinile
la spate prin încăperi îngălbenite
se gândesc la amantele lor

care aleargă prin codrii
nechezând înalt ca niște turnuri
urmărite de haite
nesfârșite de viermi

VOI SPUNE C-AM FOST ÎN LEVANT

Voi spune c-am fost în Levant
Prin codri adânci de lumină
Când viața îți este o vină
Și visul îți e un păcat.

Am trecut prin orașe înalte

Printre statui și printre lichele

Trăind basmul vieții mele
Atât de pure și de trădate

Voi spune c-am fost în levant
Prin nouri de praf și de smirnă
Văzutu-mi-am viața străină
Și-acolo-n adânc tărâmul ăllalt.

IMNUL CULORII TÂRZII

12

Să nu îți aduci aminte niciodată
de ce ți se va întâmpla peste o sută de ani
va fi pe lume o culoare argintie
și se va auzi un sunet ascuțit

și cel care le iubește pe toate
atât de alb de iubire
tot se va mai gândi la iubita lucrului în sine
care a rămas plângând în orașul acela

paznicul pustiiului va sta lângă pustiu
căci s-ar putea să vină cineva să-l fure
și când va veni primăvara el va semăna fericit
semințe de pustiu cu gândul la toamnă

CE RĂU ÎMI PARE, DOAMNE

Ce rău îmi pare, Doamne, ce rău,
Parc-aș fi un ghețar înalt, scârțâind,
Trecând pe toate dealurile lumii,
Înspre adâncul meu, înspre pustiuri, înspre Ind.

Ce rău îmi pare, iubito, ce rău,
Aud ninsorile lumii cum cad îngropând,
Parcă aș fi o biserică înaltă, subțire,
Trecând prin ele stins, și delirând

Un crin înalt, sfâșietor eu sunt,
Mergând pe mări, cântând în gura mare,
Căutându-te pe tine, iubito,
În timp ce-adâncul lumii ucigător mă doare !

ACUM, IUBITO

Acum, iubito, se vor bucura păsările
bisericile în crânguri se vor aprinde întinsele
câmpii de sare din trupuri vor luci în pământ
se va
vedea sâmburele de măgură popoarele
cântând ca
păsările suspendate pe un geam
și trecătorile fertilității în munții sudului
fluturând
acum iată corăbiile uscate pe crestele
de piatră.

VOM ALERGA SINGURI PE ȚĂRMUL

14

Vom alerga singuri pe țărmuri
prin ninsoarea sfârșitului lumii
cu o lampă în mâini
și cât vom mai voi atunci să auzim prin ninsoare

nechezatul înalt al femeii
însă nimic nu se va auzi
numai ninsoarea îngropând lumea
și atunci lumea ni se va părea că a fost, vai

acel nechezat roșu ca un filament
strălucind prin vânturi de toamnă
și nu ne vom opri niciodată
alergând prin ninsoare cu o lampă în mână.

MIORIȚA

Nici întuneric nici lumină pură
Mireasmă mai degrabă și cântare
Te-aș lua în brațe însă îmi ești zare
În tine căile mi se pierdură

Par-ai fi cosmos și parc-aș fi înger
Cum văd deodată până-n început
Un țipăt sunt deși atât de mut
Prin tine-n universul mare sânger

Și cad prin mine ca un meteor
Și tot de tine dau ca de lumină
Să fug aș vrea dar totu-mi ți se-nchină
Și eu fiind de tine îmi e dor.

SOȚIA MARTIRULUI ILIE ILAȘCU

Femeie tristă ca o-nmormântare,
În țara de lacrimi și de maci,
Se-aude-n univers lugubru cum taci,
Se vede-n lumea-ailaltă cum te doare !

Ce țară, Doamne, ciudată și-amară,
În care geniile sunt asasinate,
Martirii sunt închiși în cazemate,
Sângele neamului se scurge-nafară !

Femeie sfântă ca un izvor,
Către sfârșitul lumii cum curgi,
Noian de jete-nalte și rugi,
Morții-n morminte plâng hohotitor !

Alegi nebună plângând pe lume,
Ca Ana lui Manole răstignită,
Ce jale-adâncă, Doamne, ce ursită !
Domnul în ce mormânt acum ne pune ?

Unde te duci tăcând asurzitor
Bătând la porți și pe la Cancelarii !
Imperiile mor roase de carii,
Ție de soțul tău adânc ți-e dor !

Femeie tristă ca o-nmormântare,
În țara de lacrimi și de maci,
Se-aude-n univers lugubru cum taci,
Se vede-n lumea ailaltă cum te doare!

IMNUL PIETREI ROȘII

16

Mergând el cu lămpile pe mări
la un moment dat găsi în iarbă o piatră roșie
era atât de fericit că găsisese noțiunea de femeie sălbatică
încât începu să cânte în gura mare

în acest timp în piața orașului
pictorul de idei apăru cu un braț de sentimente
erau asemenea unor bucăți de lemne
cine știe poate că voia să dea foc orașului

cel care bătea cuie în cer îl văzu
și se uita la el și râdea de se prăpădea
Estela apăru atunci în piață
și nimeni nu mai văzu nimic.

VERONICA MICLE ȘI MIHAI EMINESCU

Elogiul 11

buzele ei erau răsăritul soarelui
și buzele lui erau apusul
buzele ei erau un țarm al oceanului
și buzele lui erau celălalt țarm
buzele ei erau un ochi al fecioarei
și buzele lui celălalt ochi
buzele ei erau un mal al râului
și buzele lui celălalt mal
buzele ei erau Începutul
și buzele lui sfârșitul
buzele ei erau pasărea
buzele lui erau tot văzduhul care înconjura pasărea
buzele ei erau în viață
buzele lui erau în moarte
buzele ei erau sămânța
 și buzele lui erau pământul în care o
 însămânțaseră
 buzele ei erau gândul
 buzele lui erau universul prin care gândul
 plutea
 buzele lui erau aerul care lumina
 oh, buzele ei erau în moarte
 buzele lui erau dincolo de moarte.

IMNUL DĂRUIRII SENINE

Nu te lupta Ausonia
cu dragostea
ci ca un șarpe te întinde
la picioarele muntelui

ca o corabie
înțepenește în pustiu
și lasă părul
să ți-l ducă vântul

să umple fundul lumii cu el
te vei trezi că ești
o masa pe vârful muntelui
un pat pus
pe zare

un cireș înflorit
în mijlocul orașului

IMN

Marea de câmpii norii înfloriți faptele
strălucitoare
ale iubirii plutind în ceruri sus ca dealurile
de aur
ale sărbătorii imnurilor popoarelor curgând
pe
deasupra
orașelor pasărea dimineții răsărind
deasupra lumii în
veci mersul aștrilor elogiât râurile sclipind
în apus
stelele gătite venind ca înțelepții
prin istorie și eu
singur la marginea mării
cu un crin în mână
în fața
universului.

IMNUL PICTORULUI

18

Cine știe ce picta el pe mări
căci nimeni nu-l vedea
numai când intra pe poarta orașului
lumina o clipă ca un bec

numai Estela hohotind pe dealuri
se vedea asemenea unei ciuperci uriașe
mirosea în istorie a suflet
și carii se auzeau prin orașe cum plâng

dar cine și-ar mai aminti
de o lumină stranie în lume
eu am plecat demult din orașul acela
în care a murit o vulpe.

VIS CU MIHAELA

Și mergeam pe pământul acela atât
de pustiu și de straniu de parcă
mergeam printr-un vis printr-un cosmos țipând
printr-un fel de ninsoare tot mai săracă

Și strigam de pe-un Munte antic
femeia aceea ce-n zări se ducea
printr-un vis ca și cum o lumină
o lumină ce fuge nebună de ea

Și strigam și plângeam și treceam bubuind
prin vântul aceluia univers prăbușit
vântul se lua însuși pe sine spre-adâncul
lumii aceleia din care-a venit

Doamnă, strigam, și vântul mă lua
eu pluteam ca un aer sinistru pe lume
după Doamna aceea ce-n zare pierdea
pe-o câmpie ce n-avea nici formă nici nume

Și strigam tot mai stins și mai stins
și pierdut prin ninsoarea străină
ieșeau morții lumii la porți
cu sufletu-n mâini ca un fel de lumină

Și-auzeam un suflet țipând
tinere palid te-ntoarce din drum

femeia aceea e-o umbră din veci
și-n veci ea nu este nicicând și nicicum .

ERAM UN FEL DE AER LÂNGĂ MUNȚII CARPAȚI

Eram un fel de moarte eram un fel de-a fi
eram un fel de aer lângă munții Carpați
un cer pustiu deasupra unor popoare albe
pe-al cărui fund de mare cântând mă așteptați.

Și băteau vânturi sfinte stranii din altă țară
și buzele mele prea fluturau în vânt
eu mă uimeam de toate eram un fel de mare
eram un fel de munte eram un fel de sfânt.

Și-o ceață și mai albă urca din fața mea
ca într-un vis antic nu se mai vedeau munți
eu te gândeam pe tine un foc aprins pe zări
ca să lumini lumea și ca să nu mă uiți.

IMNUL CELUI CARE BATE CUIE ÎN AER

21

El bătea cuie în aer și cânta
de fapt nici n-avea față ci un fel de vis
și atunci se auzi o voce de departe
eu sunt iubita revoluționarului dă-mi drumul

el șade la marginea istoriei și încearcă
să dea foc lumii
această lume ar fi demult scrum
dacă n-ar bate vântul

însă eu îl iubesc și mi-e milă de el
lui îi e foarte frică de materie
și prin vis îi pare întotdeauna că cineva
îl gonește prin istorie.

IMNUL ANEISONIEI

Pe unde trece ea
înfloresc pietrele
și rănille
încep să zâmbească

orașele întorc
gâturile după ea
ca lanurile
de floarea-soarelui

apusul răsare
din nou
și lumea intră
într-o epoca înfloritoare

DE ATÂTA IUBIRE

De atâta iubire câteodată
Ninge amarnic în mijlocul verii peste păduri
Pianele o apucă pe țârmuri cu crini în mâini
Cântând din miliarde și miliarde de guri

Acoperișurile caselor înfloresc
În lumea subatomică e primăvară
Sfinții se dau jos de pe zidurile bisericilor
Și pornesc în sutane albastre prin țară

Sufletul meu se întinde până la marginea lumii
Viile cântă înalt ca niște bătlani
Fecioarele o apucă nechezând prin crânguri
Muntele se vede tot mai mic prin ani.

CEL FĂRĂ FAȚĂ

Să-mi pare câteodată această mare viață
Un deal pe care ninge și este o lumină
Ca un arbore-n vânturi acolo sus în ceruri
Ce ne adăpostește și care ne animă

Cel fără față merge cântând nebun pe dealuri
Cu Dumnezeu în mână cum cu o lumânare
Și-n urma lui se vede o formă fără ceruri
Care este un câine care este o mare.

Și-o casă se luminează în apusul lumii
Deasupra lui răsare fața lui ca un munte
Eu merg cântând pe dealuri o flacără spectrală
La țărături de pustiiri antice și pierdute.

IMNUL CUȘTII

24

Femeia sălbatică alerga prin lume
de parcă era un șoricel într-o cușcă
cerul era luminat ca de un incendiu
însă cine-și dădea seama ce se întâmplă

în sate se auzeau lămpile cum sfârâie
cel care spăla măștile în fiecare zi
ieșea pe țarm și râdea în hohote
vai însă el nu vedea cum fața îi luase foc

și nimănui nu-i era milă de femeia sălbatică
ce se-nvârtea ca o leoaică nebună în cușcă
toți se ascuseseră în vizuinile lor
însă lumea începuse să ardă în flăcări.

VERONICA MICLE ȘI MIHAI EMINESCU

53

Elogiul 11

buzele ei erau răsăritul soarelui
și buzele lui erau apusul
buzele ei erau un țărm al oceanului
și buzele lui erau celălalt țărm
buzele ei erau un ochi al fecioarei
și buzele lui celălalt ochi
buzele ei erau un mal al râului
și buzele lui celălalt mal
buzele ei erau Începutul
și buzele lui sfârșitul
buzele ei erau pasărea
buzele lui erau tot văzduhul care înconjura
pasărea
buzele ei erau în viață
buzele lui erau în moarte
buzele ei erau sămânța
și buzele lui erau pământul în care o
însămânțaseră
buzele ei erau gândul
buzele lui erau universul prin care gândul
plutea
buzele lui erau aerul care lumina
oh, buzele ei erau în moarte
buzele lui erau dincolo de moarte

IMNUL IUBIRII PLINĂ DE MILĂ

Există un fel de iubire
plină de milă
așa cum paharul de pe munte
e plin de apă

ca și cum pe patul acela
pus pe mări
va trebui să te întinzi
și să aștepți liniștit moartea

de parcă trupul ți-ar fi un vas
și cineva ți l-a umplut
cu apus

o iei plin de mâhnire
peste câmpuri
și la un moment dat intri într-un alt mileniu
ca și cum ai intra într-un codru

ANA , STRIGAM

Ningea cu vieți peste o lume
în care nimeni nu venise
ningea cu roșu peste-o mare
adâncă de atâtea vise

Și tu stăteai atât de albă
la marginea acestei lumi
și-ți beai cafeaua în apusul
care sufla dinspre genuni

Și eu veneam dinspre adâncul
acelor codri-ntunecoși
cu două cosmosuri pe umeri
în locul ochilor mei scoși

Și-ți vedeam capul de departe
pe-un fel de culme un mormânt
care plutește și se duce
venind din veac adus de vânt

Și eu strigam din ce în ce
mai stins și mai pierdut pe lume
un fel de viscol de lumină
un fel de formă fără nume

și tu pierai înspre pustiuri
în locul capului având

cavou-acela care-n veacuri
bătea sălbatic ca un vânt

Ana, strigam, pierduta noastră
mormântul cum plutea pe zări
ca o corabie statuie-n
fosforice a lumii stări

Și cum se subția cântând
zidirea sfântului cavou
și se vedea această lume
ca forma propriului ecou

Și mă trezeam ca dintr-un vis
plutind prin aerul pe care
rășăreau dealuri de morminte
și semne lungi de întrebare

Ana, strigam, pierduta noastră
și mă uitam și nu vedeam
nimic în toată lumea, Doamne ,
numai câmpii sclipind de geam

Și eu strigam și tot strigam
zburând prin tine ca prin vis
ningea cu nimeni peste lume
un ochi ninge în sine-nchis

Și ca un fulger coboram
'nadâncurilor reci câmpii
ningea cu nimeni peste lume

ningea cu morți peste a fi

Ningea și iar ningea urlând
ninsoarea care se năștea
pe ea din propria-i ninsoare
ningându-se în veci pe ea

Ana, strigam, un fel de-abis
în locul vechiului meu trup
plutind prin lume ca apus
în golul sferei ce-l astup

Și mă trezesc ca dintr-un somn
și mă văd mortu-acelei sfere
acelui cer acelei lumi
plutind prin neguri și prin ere

Și mângâiam pe dinlăuntru
dinspre adânc înspre afară
femeia albă ce-o privisem
pe țărmul mării într-o seară

Și începea un fel de dor
de innuire și durere
și eu vedeam cum cresc ca apa
în pântecul acelei sfere

Și-mbrățișam pe dinlăuntru
iubita care mă năștea
cădeau miresmele-n adâncuri
și-adâncurile înspre ea

Și într-un cer pustiu și antic
în care veșnic tot ninge
numai ninsoare și ninsoare
nici o lumină nici o stea

Și iar plecam asemeni unei
năluci fosforice pe zare
asemeni unui viscol straniu
de suferinți mistuitoare

Ana, strigam, pierduta lumii
în veci străină și mireasă
mă lasă să ating cu fruntea
mormântul care nu mă lasă

Prin care-asemeni unui astru
străbat pustiile sperând
într-un sfârșit să-l pot ajunge
asemeni lumii pe pământ

Și iar vedeam plutind pe zări
chipul acela și mormântul
care pieria înspre pustie
în veac de veac iluminându-l

Și eu veneam dinspre adâncul
acelor munți întunecoși
cu două cosmosuri pe umeri
în locul ochilor mei scoși

IMNUL ÎNGĂLBENIRII

27

Îl zăreai întotdeauna cu brațele încărcate de fum
făcea grămezi, grămezi de fum prin piețe
apoi le da foc și se uita fericit cum arde flacăra
în care o vedea pe Estela venind pe munți

și atunci îl vedeai cum îngălbenește
și cum arde urcând din el un fir de fum
lujerul negru al unui crin
hei, hei, acest fum a iubit o dată o femeie

el nu pierdea el avea prin sate
de strâns în grămezi mari fumul
însă era unul din semnele subtile
prevestitoare ale acelei mari nenorociri.

ATÂT DE UMILIT

Oi fi eu geniu însă nici așa
Atât de umilit să fiu de viață
Aproape doamne nu mai am speranță
Trecut-au ani frumoși din viața mea

Și ce noroc cumplit avui și eu
Doar hoți și imbecili să întâlnesc
Atât de-amarnic viața mi-o jelesc
Și mă topesc pe lume ca un zeu

În secole îmi vor dura statui
Ce nu vor ști de umilința mea
Lumina cum își uită a sa stea
Pe plânsul meu prin veacuri eu mă sui.

MÂNA VERONICĂI MICLE

ELOGIUL 20

Mâna ei se întindea să-i mângâie
buzele
atât o mână singură pe lume atingând
zarea (pe care
crescuse un puf fin) trecând de ea
în căutarea
buzelor lui mai dulci decât cântecul
cocoștârcilor
și cu cât se întindea subțindu-se cu atât
i se făcea un dor mai cumplit
de el
astfel că într-un târziu începuseră și degetele
să i se alungească plutind
înaintea mâinii
din ce în ce mai repede

oh, și într-un târziu viteza
cu care se alungeau degetele era
atât de mare
încât în vârful lor
pe nesimțite
apărură
niște ochi argintii
ca lumina

acum ochii se alungeau
înspre buzele lui

cu o viteză din ce
în ce mai mare

astfel că în curând
rămânând în urmă
din ei începură să alerge înaintea lor
privirile

căutând buzele lui
care seamănă atât de bine
cu aripile unui șoim

căutând buzele lui roșietice
ca ultimul apus al lumii
ca ultimul apus al lumii.

IMNUL BUZELOR

Buzele ei mergeau prin aer
atât numai două buze mergând prin văzduh
se lăsa o toamnă antică pe lume
Doamne, vom supraviețui oare atâtei melancolii

cine știe dacă vom supraviețui actrița
se ascunsese în mare ca în codri
luminate ca ziua erau mările de dragostea ei
însă toate acestea erau în zadar

și când începură acele buze mergând prin aer să
zâmbească
de parcă ar fi zâmbit unui iubit ce se apropia
îți venea să râzi să te prăpădești
însă în curând înghețai de spaimă

IMNUL RÂSULUI IUBITEI

Râsul iubitei
se depune pe acoperișuri
ca praful albicios
de alumina

pe culmi trec
căprioarele
ugerele
li se târăsc pe fundul lumii

în sate
dinții bătrânelor
sclipesc
ca diamantele

ACUM, IUBITO

Acum, iubito, se vor bucura păsările
bisericile în crânguri se vor aprinde întinsele
câmpii de sare din trupuri vor luci în pământ
se va
vedea sâmburele de măgură popoarele
cântând ca
păsările suspendate pe un geam
și trecătorile fertilității în munții sudului
fluturând
acum iată corăbiile uscate pe crestele
de piatră.

IMNUL ORICĂREI IUBITE

Orice iubita sade
în mijlocul lucrului în sine
pe un deal

ea umblă cu dealul
pe lume

vântul bate ușor
ducându-i parfumul
în adâncul trecutului

în timpul acesta
pe fundul orașului
bărbatul ei
mâna turmele de lipitori
înspre mare

POETUL

Eram poet si plângeam
Mergeam pe străzi frumos luminate
Se mira lumea și se-ntreba
Cine e domnul cu marea în spate !

O, ACEL VERS ÎL CAUT EU DIN VECI

Ci acel vers îl caut eu din veci
Ce-ar putea lumea asta s-o prefacă
S-o facă luminoasă din opacă,
Să-i fie calzi pereții ei cei reci

Versul acela ce, rostit încet,
Să se ia lumea după el ca-n vis
Durerea să se schimbe-n paradis
După-un adânc al lumilor secret

O, acel vers îl caut eu din veci
Peste pământ ca cerul aplecat
Adâncul trist redevenit înalt
Pe când tu viață-așa senină treci

ELOGIUL 4

Oh, cum trec domnii Mihai Eminescu și Veronica
Micle pe sub munții înfloriți
Parcă ar fi mirii lumii parcă
Ar fi cerbii
Cu stele în coarne parcă ar fi corăbii cu
Velele în flăcări
Susținând bolta lumii
În vremea aceasta în semințe au loc
Mari baluri
Mireasma albăstrie a esenței luminează
Odaia pustnicului
Pe suprafața conceptelor crește
Mătasea broaștei (lumina e
sentimentul soarelui frunza e
sentimentul arborelui
râul e
sentimentul clipocitor al muntelui
moartea
al cui sentiment este ?) în
curând drumurile se vor
transforma în mari conducte
iubirea se vede în fundul lumii ca
un opaiț
o, cum trec domnii Mihai Eminescu și
Veronica Micle
Pe sub munții înfloriți !

N-AȚI VĂZUT ?

n-ați văzut o formă-ntrebam
ca și cum ar fi o catapeteasmă în veci
ceva ce luminează amarnic în lume
și pe lângă care damnat ești să treci

n-ați văzut întrebam pe lume un gând
într-o piață antică unei porți semănând
unui munte cu piscuri pierdute în nouri
unui vis peste câmpuri unui dor delirând

n-ați văzut un gând asemenea unui
templu pe-un pisc strălucind în apus
la care să mergi să te rogi și să plângi
ca și cum din lume ți-ar fi sufletul dus

n-ați văzut întrebam ceva ca un râs
ca un clopot ce sună undeva într-un crâng
în timp ce eu singur pe-un munte mă duc
printr-o ceață eternă și urlu și plâng

n-ați văzut întrebam pe-o lume pustie
o corabie anume un fel de nălucă
ce pe zări fără fum fără margini
să ne ducă o dată și iar să ne ducă

să fie o jale pe lume și-un dor
nici sfârșitul lumii să nu fie așa

și pe deal să se vadă printre nouri o clipă
cum se duce-n spre cosmos ca o pasăre ea !

ÎN VECI VOI IUBI !

În veci voi iub
Steaua mea plutind
Peste mări reci
Și voi cânta
La marginea lumii
Visul meu trist
De poet aici

EU MERG CÂNTÂND PE LUME ÎN FORMA UNUI MUNTE

Si iarăși se întoarce nemernic acea stare
Eu merg cântând pe lume in forma unui munte
Care pocnește-n vânturi e o cale lactee
A unor vechi popoare demente si oculte.

Și e o nebunie întinsă ca o mare
Toata lumina lumii din câte mii de ere
Și din tot universul adunată în mine
Un bulgăre de viață de strigăt și tăcere.

Și va veni o vreme pustie și înaltă
Când atâta lumina se va-ntoarce-napoi
Si voi rămâne singur un crin uitat pe-o coastă
Să oglindească cerul și timpii de apoi.

CUPRINS

Iisus
În apusul în care chiupul meu
Nu mai sunt ființă
Oh, cum se priveau ei înfiorați. Elogiu 3
Imnul unei inimi
Cu mâinile întinse către tine
Strigătul lui
Imnul adolescentelor
Te voi căuta
Mâna iuitei. Elogiu 9
Imnul Vanesei
Imn de patrie
Îmi este atât de dor
Elogiu
Imnul lumii în flăcări
Imnul venirii
Aud ninsorile, iubito
Imnul orașelor înflorite
Elogiu femeii vrednice
Imn
Imnul Oliviei
Imnul iubitei
Cum este inima mea plină de dragoste
Imnul acelor văi
O, iubito
Imnul celui care mângâie dealurile
Să ne căutăm toată eternitatea
Imnul căprioarelor
Voi spune c-am fost în Levant
Imnul culorii târzii
Ce rău îmi pare, Doamne

Acum, iubito
Vom alerga singuri pe țărături
Miorița
Imnul adolescentului
Soția martirului Ilie Ilașcu
Imnul pietrei roșii
Veronica Micle și Mihai Eminescu
Imnul dăruirii senine
Imn
Imnul pictorului
Vis cu Mihaela
Eram un fel de aer
Imnul celui care bate cuie în cer
Imnul Aneisonia
Cel fără față
De atâta iubire
Imnul cuștii
Veronica Micle și Mihai Eminescu. Elogiu 11
Imnul iubirii pline de milă
Ana, strigam
Imnul îngălbenirii
Atât de umilit
Mâna Veronicăi Micle. Elogiu 20
Imnul buzelor
Imnul râsului iubitei
Poetul
Veronica Micle și Mihai Eminescu
O, acel vers îl caut eu din veci
Elogiu
N-ați văzut
În veci voi iubi
Eu merg cântând pe lume în forma unui munte

DESPRE AUTOR ȘI OPERĂ

“Dacă citind versurile lui Ștefan Dumitrescu rămânem undeva între real și ideal, lecturând romanul său “Delirul”, continuarea capodoperei lui M. Preda, suntem stupefiați de talentul și originalitatea sa. Romanul va fi în curând tipărit și îl recomandăm tuturor iubitorilor de literatură adevărată.

Dumi Nedelcu, revista “Realitatea”, Galați, iunie 2000

Ștefan Dumitrescu este la ora actuală unul dintre scriitorii români cu cea mai vastă și profundă operă. Tipul scriitorului total, și al omului total, Ștefan Dumitrescu a dat romane care vor avea celebritatea romanelor lui Marquez, piese de teatru care ne vor cutremura conștiința veacuri de aici înainte, eseuri cu un orizont al sintezei impresionant, o “Istorie a dramaturgiei românești” dar și poezii pentru copii de o gingășie infinită. În volumul de față, un volum de poezie impresionant, țipându-și dragostea lui pentru Basarabia, dar și conștiința de “RANĂ” adâncă a ființei naționale, Ștefan Dumitrescu ne aduce în modul cel mai dureros aminte că suntem români, că suntem o FIINȚĂ cu Simțirea și Conștiința îndoliată !

FRANCESCA PINI, lector universitar , 1994

„Vă felicit, sunteți un mare scriitor, îmi pare nespus de bine să fi luat așa contact cu Dv.”

ALINA DIACONU, Scriitoare româno-argentiniană, stabilită în Argentina, Buenos Aires, 28, iulie, 2007.

